

Голѣма беда сполетѣ царството на царъ Ухъ. Разболѣ се първиятъ царски човѣкъ отъ нѣкаква тежка болестъ. И разболѣ се горкиятъ тѣй, че можеше само да лежи и да яде, а за нищо друго не го биваше вече.

Навести го царѣтъ, пита го:

— Стана ли ти по-добре, човѣче?

— Не, царю честити, по-лошо ми става.

Смая се царѣтъ какво да прави. И не щешъ ли, не стига че се разболѣ първиятъ царски човѣкъ, ами следъ него, единъ подиръ другъ, като се заредиха всички царедворци, все отъ тая сжщата болестъ се разболяватъ. Лежатъ и ядатъ, и за нищо друго вече ги не бива.

— Туй то! — викна царъ Ухъ — Пропадна ми царството!

Започна царѣтъ да вика доктори. Най-напредъ избраше докторитѣ, които имаха по-голѣми бради, защото сж по-умни, пѣкъ после започна наредъ и съ бради и безъ бради, и съ червени носове и съ дълги уши и какви ли не още лѣкари повика, но никой не можа да излѣкува царедворцитѣ отъ тежката имъ болестъ. И не само не ги излѣкуваха, ами тѣ все по-болни ставаха. Все повече ядатъ и лежатъ, и все повече за нищо друго не ги бива. Изплаши се царѣтъ и обяви, че който излѣкува болнитѣ, ще го дари съ цѣла торба жълтици.

Пакъ почнаха да се тѣлпятъ лѣкари и врачки, но пакъ ни-